

לקוטי תורה • שיר השירים • מאמר 42

ביאור ע"פ כי כאשר השמים כו'

ביאור על "כי כאשר השמים..."

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/42](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/42)

1 ביאור ע"פ כי כאשר השמים כו'. הנה השמים בחינת תשובה עילאה כסאי הוא השפלת הגוף והמדות. הנה איתא בתיקונים שבאצילות איהו וחיה וגרמוהי חד בהון.

ביאור על הפסוק "כי כאשר השמים..." וגו'. הנה, "השמים" הם בחינת תשובה עילאה; "כסאי" הוא השפלת הגוף והמדות. נאמר בתיקונים שבאצילות "איהו וחיה וגרמוהי חד בהון" — הוא, חיותיו וכליו, אחד בהם.

הנה נפש רוח נשמה יש להם בחי' כלים היינו שהם בחי' אור פנימי שמתלבש בכלי נשמה במוח ורוח בלב כו'

הנה, לנפש, רוח ונשמה יש בחינת כלים; כלומר, הן בחינת אור פנימי שמתלבש בכלי: הנשמה במוח והרוח בלב וכו'.

ובחי' חיה יחדה אין להם בחי' כלים כ"א הם בבחי' מקיף לבד והם ב' מקיפים למייד מ"ם דצלם. אבל לבחינות חיה ויחידה אין בחינת כלים; הן מצויות בבחינת מקיף בלבד, והן שני המקיפים — הלמ"ד והמ"ם של צלם.

2 ויובן עד"מ באדם אנו רואים שיש בחי' אור וכלי בחכמה שבמוחו וגם לבוש דהנה כח השכלי המשכיל על כל דבר חכמה אינו מעצמות הנפש ממש כ"א הוא בחי' התפשטות הנפש

הדבר יובן באמצעות משל מאדם. אנו רואים שבחכמה שבמוחו יש בחינה של אור וכלי, וגם לבוש. שכן כוח השכל, המשיג כל עניין של חכמה, אינו מעצם הנפש ממש, אלא הוא בחינה של התפשטות הנפש.

ולכן יש בו שינויים פעם הוא בגדלות ופעם לא כן שמוחו ושכלו אינו זך וצלול כ"א מבוטל כו' והנפש עצמה אין שייך בה שינויים

לכן הוא משתנה: לפעמים הוא במצב של גדלות, ולפעמים אינו כך, שכן מוחו ושכלו אינם זכים וצלולים, אלא מבוטלים וכו'. ואילו בנפש עצמה לא שייכים שינויים.

אלא שכח השכל הוא בחי' כלי שמקבל השפע הנמשך לו מהנפש והנפש היא האור המאירה בתוך הכלי שהוא כח השכל

אלא שכוח השכל הוא בחינה של כלי המקבל את השפע הנמשך אליו מן הנפש, והנפש היא האור המאיר בתוך הכלי, שהוא כוח השכל.

(ומזה י"ל [יש לומר] שיובן ענין אורא שלמעלה ממו"ס [ממוחא סתימאה] שי"ל [שיש לומר] שזהו האור המאיר
לכח הכל וכמ"ש במ"א בענין אור ואור) והדבר חכמה שמשכיל הכח השכלי

(ומכאן אפשר להבין את ענין האוויר שלמעלה ממוחא סתימאה: אפשר לומר שזהו האור המאיר בכוח הכל, כפי
שמוסבר במקום אחר בענין אוויר ואור.) והדבר החכמתי שכוח השכל משיג,

כמו חכמת התכונה ודומיה מה שמבין איזה דבר פרטי זהו רק בחי' לבוש שמלביש את כח השכל וכמ"כ
[וכמו כן] עד"מ בענין המדות כח האהבה מה שמתאווה לאיזו דבר

כגון חכמת התכונה וכיוצא בה, מה שהוא מבין בענין מסוים כלשהו, אינו אלא בחינה של לבוש המלביש את כוח
השכל. וכך גם, בדרך משל, בענין המדות: כוח האהבה — כלומר, מה שאדם משתוקק לדבר כלשהו —

וכן כח החסד הוא בחי' כלי להנפש ע"ד הנ"ל בכח השכל וחיצוניות המדה מה שגומל חסד והיא
השפעת החסד זהו בחי' לבוש

וכך גם כוח החסד הוא בחינה של כלי לנפש, בדומה למה שנאמר לעיל על כוח השכל. ואילו החיצוניות של המדה
— מה שאדם עושה חסד, כלומר משפיע חסד — היא בחינה של לבוש.

(וכח החסד נק' חיצוניות הכלי לגבי כח האהבה שהיא פנימית הכלי כמ"ש במ"א) אף שלכאורה נראה
שהתהוות המדות הוא רק מהשכל

(כוח החסד נקרא חיצוניות הכלי ביחס לכוח האהבה, שהיא פנימיות הכלי, כפי שמוסבר במקום אחר.) אף
שלכאורה נראה שהתהוות המדות היא רק מן השכל,

כי לפי שכלו יהולל איש באמת זה אינו דמ"מ הם ג"כ כלים להנפש ואור מהנפש נמשך ומאיר בהם
שהרי באמת "האיש משתבח לפי שכלו" — אין הדבר כך. מכל מקום, גם הם כלים לנפש, ואור מן הנפש נמשך
ומאיר בהם;

רק שהם רחוקים יותר מהנפש ומקבלים מהנפש ע"י אמצעות חב"ד [חכמה בינה ודעת] שדרך המוחין נמדד
ונמשך השפע ואור הנפש להכלים שהן המדות כו'.

ההבדל הוא רק בכך שהן רחוקות יותר מהנפש, ומקבלות ממנה באמצעות חכמה, בינה ודעת; שכן באמצעות המוחין
נמדדים ונמשכים השפע ואור הנפש אל הכלים, שהם המדות וכו'.

נמצא כלל העולה שכל עשר בחינות הנפש חב"ד [חכמה בינה ודעת] ומדות הם רק כלים של הנפש והיא הנפש היא האור המאיר בתוכן אך בענין השכל יובן הדבר היטב יותר ממה שיובן בענין המדות וכנ"ל. נמצא, ככלל העולה, שכל עשר בחינות הנפש — חכמה, בינה ודעת והמדות — אינן אלא כלים של הנפש, ואילו הנפש עצמה היא האור המאיר בתוכם. אך עניין זה מוכן טוב יותר בתחום השכל מכפי שהוא מוכן בתחום המדות, כפי שנאמר לעיל.

3 וכמ"כ [וכמו כן] יובן עד"מ למעלה ענין חיוהי וגרמוהי שהן בחי' אורות וכלים פי' גרמוהי נק' כלים

דאצילות כמו עד"מ המדות דאצילות הם רק בחי' כלים של המאציל א"ס ב"ה כך גם יובן, בדרך משל, עניינם של חיוהי וגרמוהי למעלה — "חיותיו וכליו": הם בחינת אורות וכלים. כלומר, גרמוהי הם כלים דאצילות; למשל, המדות דאצילות הן רק בחינת כלים של המאציל, אין סוף ברוך הוא,

כמאמר אליהו חסד דרועא ימינא כו' שהם נק' בחי' גוף לגבי האור הנמשך ומתלבש בהם מא"ס ב"ה והאורות נק' חיוהי.

כמאמר אליהו: "חסד — זרוע ימין" וכו'; הן נקראות בחינת גוף ביחס לאור הנמשך ומתלבש בהן מאין סוף ברוך הוא. האורות נקראים חיוהי.

אך המאציל א"ס ב"ה הוא למעלה מעלה מבחי' אור ולא כמו במשל נפש שהנפש עצמה היא האור המאיר בתוך הכלים משא"כ א"ס ב"ה הוא למעלה מעלה

אבל המאציל, אין סוף ברוך הוא, נמצא למעלה מעלה מבחינת אור. אין הדבר דומה למשל הנפש, שבו הנפש עצמה היא האור המאיר בתוך הכלים; ואילו אין סוף ברוך הוא נמצא למעלה מעלה

(מבחי' אור של הכלים וזהו ישת חשך סתרו שהוא למעלה אפי' [אפילו] מבחי' אור מקיף כו')

(מבחינת האור של הכלים; וזהו [פירוש] "ישת חשך סתרו" — הוא למעלה אפילו מבחינת אור מקיף וכו')

רק שממנו נמשכים האורות וזהו ענין איהו וחיוהי איהו היינו עצמות המאציל חיוהי הם האורות גרמוהי הם הכלים

אלא שהאורות נמשכים ממנו. וזהו ענין "איהו וחיוהי": "איהו" הוא עצמות המאציל; "חיוהי" הם האורות; "גרמוהי" הם הכלים.

והנה זהו הכל בחי' נר"נ [נפש רוח נשמה] שהם בחי' אורות המתלבשים בכלים כני"ל בענין המשל אבל חיה יחידה אין להם בחי' כלי להתלבש בה כ"א הם בחי' מקיפים:

והנה, כל זה הוא בחינת נפש, רוח ונשמה, שהן בחינת אורות המתלבשים בכלים, כפי שנתבאר לעיל בענין המשל. אבל לחיה יחידה אין בחינת כלי להתלבש בו; הן בחינת אורות מקיפים.

4 (קיצור. ענין נר"נ [נפש רוח נשמה] יש להם כלים היינו כח השכל הוא כלי והשכל שמשכיל הוא לבוש להכלי

(סיכום: עניינן של נפש, רוח ונשמה הוא שיש להן כלים. כלומר, כוח השכל הוא כלי, והרעיון שהוא משיג הוא לבוש לכלי.

ואמנם האור הוא הנשמה הנמשך בכח השכל ועד"ז הרוח במדות כמ"כ [כמו כן] למעלה זהו ענין חיוהי וגרמוהי כי למעלה גם האור אינו רק הארה מהעצמות והנה חיה יחידה הם אורות מקיפים שאין להם כלים):

אבל האור הוא הנשמה הנמשכת אל תוך כוח השכל, וכך גם הרוח במדות. כך גם למעלה: זהו עניינם של "חיוהי וגרמוהי" — שכן למעלה, גם האור אינו אלא הארה מן העצמות. וחיה יחידה הן אורות מקיפים שאין להם כלים.)

5 ב ועתה צ"ל ענין השמים כסאי דהנה ידוע שבאמת עצמות א"ס ב"ה לאו מכל אליון מדות דאצילות איהו כלל ואצילות המדות הוא כדי לאנהגא בהון עלמין.

2. כעת יש להבין את ענין "השמים כסאי". ידוע שבאמת עצמותו של אין סוף, ברוך הוא, אינה כלל אף אחת מן המידות של אצילות, והמידות נאצלו כדי להנהיג באמצעותן את העולמות.

אך באמת צ"ל כיון שהמדות דאצילות נק' עכ"פ [על כל פנים] גופא לגבי אור המאיר מא"ס ב"ה ואין ערוך כלל המדות שבנבראים דבי"ע לגבי המדות דאצילות

אך באמת יש להבין: כיון שהמידות של אצילות נקראות, מכל מקום, "גוף" ביחס לאור שמאיר מאין סוף, ברוך הוא, ואילו אין כל ערך והשוואה בין המידות שבנבראים בעולמות בריאה, יצירה ועשיה לבין המידות של אצילות,

כמו שאין ערוך הגוונים אדום ולבן גשמיים לגבי המדות חו"ג [חסד וגבורה] רוחניים שכנפש האדם שהרי גם הגוונים מורים על בחי' המדות חו"ג [חסד וגבורה] שנמשכו ממש ממדות עליונות

כמו שאין ערך בין הצבעים הגשמיים, אדום ולבן, לבין המידות הרוחניות של חסד וגבורה שכנפש האדם. שהרי גם הצבעים מורים על מידות חסד וגבורה, שנמשכו בפועל מן המידות העליונות,

בהשתלשלות רבות עד שנעשו למטה בחי' גוונים גשמיים גוון לבן נמשך ממדת החסד וגוון אדום מגבורה וכמ"ש בפרדס בשער הגוונים וכן כסף וזהב גשמיים מורים על חו"ג [חסד וגבורה] שנמשכו בהשתלשלות רבות

לאחר שלבים רבים של השתלשלות, עד שנעשו למטה צבעים גשמיים: הצבע הלבן נמשך ממדת החסד, והצבע האדום מגבורה, כמו שכתוב בפרדס, בשער הגוונים. וכך גם כסף וזהב גשמיים מורים על חסד וגבורה, שנמשכו לאחר שלבים רבים של השתלשלות.

והרי עכ"ז [עם כל זה] נראה בחוש שאין להם ערך ודמיון לגבי מדת חסד וגבורה רוחניים שבנפש האדם דמה דמיון גוון לבן לגבי חסד והאהבה כו'

ובכל זאת ברור לעין שאין ביניהם ערך ודמיון למידות הרוחניות של חסד וגבורה שבנפש האדם; שהרי איזה דמיון יש בין הצבע הלבן לבין חסד ואהבה וכדומה?

כמ"כ [כמו כן] ויותר מכן אין ערוך המדות רוחניים שבנפש לגבי מקורם המדות דאצילות שנבראו מהן נר"נ [נפש רוח נשמה] שבאדם

כך גם, וביתר שאת, אין ערך בין המידות הרוחניות שבנפש לבין מקורן, המידות של אצילות, שמהן נבראו הנפש, הרוח והנשמה שבאדם.

שהרי מה שנק' הקב"ה רחמן א"א לומר שהוא מעין ואופן הרחמנות שבאדם שהוא בחי' התפעלות ממש שהרי כשאומרים על הקדוש ברוך הוא שהוא רחמן, אי אפשר לומר שהדבר דומה לסוג ולצורה של הרחמנות שבאדם, שהיא התעוררות רגשית ממש.

אבל הקב"ה כתיב ביה אני הוי' לא שניתי ואין שייך בו ית' התפעלות ושינוי כ"א בחי' הרחמים שלמעלה הוא באופן ומהות נעלה לאין קץ ממהות הרחמים שבנבראים

אבל על הקדוש ברוך הוא כתוב: "אני הוי' לא שניתי", ולכן לא שייכים בו יתברך התעוררות ושינוי. אלא בחינת הרחמים שלמעלה היא באופן ובמהות נעלים לאין קץ ממהות הרחמים שבנבראים.

לכן גם הנביאים לא השיגו רק עד בחי' נו"ה [נצח והוד] שהוא תולדות של המדות ולא יוכלו להשיג המדות עצמן

לכן גם הנביאים השיגו רק עד בחינת נצח והוד, שהן תולדות של המדות, ולא יכלו להשיג את המדות עצמן.

וגם מה שהשיגו בחי' נוי"ה [נצח והוד] היינו ע"י התלבשות גמור בבריאה כו' וגם משרע"ה [משה רבינו עליו השלום] שזכה להשיג בחי' המדות עצמן היינו ג"כ רק בחי' אחוריים וכמ"ש וראית את אחורי כו'.

וגם מה שהשיגו מבחינת נצח והוד היה באמצעות התלבשות מלאה בבריאה וכו'. וגם משה רבנו, שזכה להשיג את המדות עצמן, השיג גם אותן רק בבחינת אחוריים, כמו שכתוב: "וראית את אחורי" וכו'.

6 וא"כ לפי"ז [לפי זה] צ"ל איך יכול להתהוות בחי' גי"ע [גן עדן] יושבין ונהנין מזיו שהוא תענוג של הנבראים איך יומשך זה

אם כן, לפי זה צריך להבין: כיצד יכולה להתהוות בחינת גן עדן, [שבין] "יושבים ונהנים מזיו", שהוא תענוג של נבראים? כיצד יכול הדבר להימשך

מהמדות דאצילות מאחר שאין ערוך כלל השכל והתענוג והמדות שבנבראים אל המדות דאצילות וכמ"ש במ"א ע"פ ואנכי עפר ואפר.

ממדות אצילות, מאחר שאין שום ערך בין השכל, התענוג והמדות של הנבראים לבין מדות אצילות, וכמו שמבואר במקום אחר על הפסוק "ואנכי עפר ואפר"?

אך הענין הוא דהנה מבואר בע"ח [בעץ חיים] שמ"א שיש פרסא ומסך המבדיל בין עולם האצילות לבריאה ומה שנמשך מהמדות דאצילות בבריאה היינו הארה שלהם שעובר דרך המסך הנ"ל

אך העניין הוא, שהרי מבואר בעץ חיים, שער מ"א, שיש פרסא ומסך המבדילים בין עולם האצילות לעולם הבריאה, ומה שנמשך ממדות אצילות בבריאה הוא הארה שלהן, העוברת דרך המסך הנזכר לעיל

(ועיין בע"ח [בעץ חיים] שמ"ז פ"א בשם הר"ג הלוי) ולא העצמיות המדות וע"י דוקא הוא שיוכל לימשך מהם ג"כ השפע בגי"ע [בגן עדן] לנשמות הנבראים.

(ועיין בעץ חיים, שער מ"ז, פרק א', בשם הר"ג הלוי), ולא עצמיות המדות. ודווקא על ידי כך יכולה גם ההשפעה מהן להימשך לגן עדן, אל הנשמות הנבראות.

וזהו השמים כסאי פ"י כמשל באדם כשיושב על הכסא שנשפל בחי' אחוריים של הגוף לישוב על הכסא וזהו "השמים כסאי". כלומר, כמו במשל באדם היושב על כיסא: החלק האחורי של גופו מושפל כדי לשבת על הכיסא,

וגם על ידי זה נשפל ראשו שכשעומד ראשו ומוחיו גבוהים מן הארץ וע"י הישיבה נשפל קומתו כך הוא ענין הפרסא הנ"ל שנק'

וגם ראשו מושפל על ידי כך; שהרי כשהוא עומד ראשו ומוחו גבוהים מן הארץ, ועל ידי הישיבה קומתו מושפלת. כך גם עניינה של הפרסא הנזכרת לעיל, הנקראת

כסא שבו וע"י נמשכים ונשפלים המדות דאצי הנק' גופא ועובר ונמשך הארתם בהפרסא להאיר בבריאה כדי שיתהוו מזה תענוג נברא [ועמ"ש מזה בד"ה פתח אליהו:

"כיסא": בו ועל ידו מדות אצילות, הנקראות "גוף", נמשכות כלפי מטה ומושפלות; והארתן עוברת ונמשכת דרך הפרסא כדי להאיר בבריאה, וכך מתהווה ממנה תענוג נברא. [ועיין במה שנתבאר על כך במאמר המתחיל "פתח אליהו":

7 קיצור. כיון ע"ס [עשר ספירות] שבנבראים אין ערוך כלל לגבי מהות ע"ס [עשר ספירות] דאצילות איך אפשר שמע"ס [שמע"ס ספירות] דאצי יומשך ויתגלה בג"ע [בגן עדן] לנשמות דבי"ע אך זהו ע"י הפרסא שבין אצי לבריאה והיא הנק' כסא]:

סיכום: מאחר שאין כל ערך בין עשר הספירות שבנבראים לבין מהות עשר הספירות שבעולם האצילות, כיצד ייתכן ש[דבר-מה] מעשר הספירות של האצילות יימשך ויתגלה בגן עדן לנשמות שבבריאה, ביצירה ובעשייה? אלא שהדבר נעשה באמצעות הפרסא שבין האצילות לבריאה, והיא הנקראת "כסא".

8 ג והנה בחי' כסא הנ"ל נמשך מבחי' שמים פ"י שמים הוא תפארת דאימא שת"ת [שתפארת] נק' שמים שכלול מאש ומים שהם חו"ג [חסד וגבורה] וגם שמים הם מקיפים

3. כעת, בחינת הכיסא שהוזכרה לעיל נמשכת מבחינת השמים. כלומר, "שמים" הם תפארת דאימא (בינה), שכן תפארת נקראת "שמים", משום שהיא מורכבת מאש ומים, שהם חסד וגבורה. השמים הם גם מקיפים;

והיינו תפארת דאימא שנעשה כתר לז"א אשר בחי' כתר הוא יחידה שהוא בחי' מקיף והמקיף דיחידה הוא מקיף הראש והרגל בהשוואה אחת כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שער העקודים פ"ה בהג"ה [בהגהה] ממח"ק [ממהדורא קמא] שלכן נק' יחידה כו'

כלומר, תפארת דאימא נעשית כתר לז"א; שכן בחינת כתר היא יחידה, שהיא בחינת מקיף, והמקיף של יחידה מקיף את הראש ואת הרגל במידה שווה, כפי שנכתב בעץ חיים, שער העקודים, פרק ה, בהגהה ממהדורה קמא, ולכן היא נקראת יחידה וכו'.

ולכן כמו שמקיף על חב"ד [חכמה בינה ודעת] דז"א מלמעלה עד"מ כך הוא מקיף ג"כ מתחת רגליו מלמטה לכן, כשם שהיא מקיפה מלמעלה, דרך משל, את חב"ד של ז"א, כך היא מקיפה גם מתחת לרגליו, מלמטה.

ולכן ממנו נמשך ג"כ הפרגוד והמסך שבין אצילות לבריאה (וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שמ"א שהמסך הוא החשמל שנמשך מבחי"י בינה ומבואר בהרמ"ז [בהרב משה זכות] ס"פ יתרו)

לכן גם הפרגוד והמסך שבין אצילות לבריאה נמשכים ממנה (וכפי שנכתב בעץ חיים, שער מ"א, שהמסך הוא החשמל, הנמשך מבחינת בינה; והדבר מבואר ברמ"ז בסוף פרשת יתרו).

(כדף ע"ח) שסוד החשמל הוא בת"ת [בתפארת] בין דאימא בין דז"א נמצא שהמסך הנ"ל נמשך מת"ת [מתפארת] דאימא וזהו השמים ממש כסאי

(כדף ע"ח) שסוד החשמל הוא בתפארת, בין של אימא ובין של ז"א. נמצא שהמסך הנזכר לעיל נמשך מתפארת דאימא, וזהו ממש "השמים כסאי".

אלא שמ"מ מבואר שם בע"ח [בעץ חיים] פ"א ואל תטעה לומר כי זהו האור המקיף כו' ע"ש דהמסך הוא החיצוניות דת"ת [דתפארת] דאימא

אלא שלמרות זאת, מבואר שם בעץ חיים, פרק א: "ואל תטעה לומר כי זהו האור המקיף" וכו', עיי' שם; המסך הוא החיצוניות של תפארת דאימא.

ואמנם היחידה והמקיף דז"א הוא עצמיות ת"ת [תפארת] דאימא ומ"מ המקיף עצמו הוא הגורם להיות בחי' כסא ומסך הנ"ל ולכן המסך הנ"ל נקי רקיע כנודע מענין יהי רקיע כו' ויהי מבדיל כו'

ואילו היחידה והמקיף של ז"א הם עצמות תפארת דאימא. ואף על פי כן, המקיף עצמו הוא הגורם שתהיה בחינת הכיסא והמסך הנזכרים לעיל. לכן המסך הנזכר לעיל נקרא רקיע, כידוע מענין "יהי רקיע" וכו', "ויהי מבדיל" וכו'.

ולכן נקי ג"כ גי"ע [גן עדן] מתיבתא דרקיע לפי שהתענוג הנמשך בגי"ע [בגן עדן] נמשך ע"י בחי' רקיע הנ"ל ועמ"ש מזה בד"ה קא מיפליג במתיבתא דרקיע אם בהרת כו' והגם שנאמר וממעל לרקיע כו' דמות כסא כו'

לכן גן עדן נקרא גם "מתיבתא דרקיע", משום שהתענוג הנמשך בגן עדן נמשך באמצעות בחינת הרקיע הנזכרת לעיל. וראה מה שנכתב על כך במאמר המתחיל "קא מיפליג במתיבתא דרקיע אם בהרת" וכו'. ואף שנאמר "וממעל לרקיע" וכו', "דמות כסא" וכו',

אך כי יש כמה בחי' מסכים בין עולם לעולם יש שנק' רקיע ויש שנק' כסא וע' במק"מ [במקדש מלך] פ' נח (דע"א ב')

אלא שיש כמה וכמה בחינות של מסכים בין עולם לעולם: יש מסכים שנקראים "רקיע", ויש שנקראים "כיסא". ועיינו במקדש מלך, פרשת נח (דף ע"א, ב'),

וס"פ ויגש ובע"ח [ובעץ חיים] שער כסה"כ [כסא הכבוד] והוא ג"כ הגורם שנשפל הגוף בבחי' אחוריים לישב על הכסא ומאירים המדות דרך המסך שיוכל להיות בחי' [בחינת] השפעת חסדו בג"ע [בגן עדן] בחי' זיו כו' ובסוף פרשת ויגש, ובעץ חיים, שער כסא הכבוד. והוא גם הגורם לכך שהגוף מושפל בבחינת אחוריים כדי לשבת על הכיסא, והמדות מאירות דרך המסך, כך שתיתכן השפעת חסדו בגן עדן, בבחינת זיו וכו'.

והנה גם בין אריך לאצילות יש ג"כ בחי' פרסא תפארת דאריך כתר לאו"א [לאבא ואימא] (ועמ"ש בביאור ע"פ כי על כל כבוד חופה ועיין בפ' נח דס"ה א')

והנה, גם בין אריך לבין אצילות יש בחינת פרסא: תפארת דאריך [נעשית] כתר לאבא ואמא (חכמה ובינה). ועיינו במה שכתוב בביאור על הפסוק "כי על כל כבוד חופה", וכן בפרשת נח, דף ס"ה, א'.

והנה המשכת בחינת השמים כסאי הנ"ל הוא ע"י תשובה עילאה בכל מאדך רעותא דליבא שזהו בחי' הכתר דכנ"י [דכנסת ישראל] שהוא בחי' יחידה

והנה, המשכת בחינת "השמים כסאי" הנזכרת לעיל נעשית על ידי תשובה עילאה, "בכל מאדך" — רצון הלב, שהיא בחינת הכתר של כנסת ישראל, בחינת יחידה.

(ועיין בד"ה כי על כל כבוד חופה הנ"ל וע"פ מקושש בענין עושין רצונו של מקום) שמתוקף רצון זה שמעומקא דליבא

(ועיינו במאמר המתחיל "כי על כל כבוד חופה" הנזכר לעיל, ובמאמר על מקושש, בעניין "עושין רצונו של מקום"). מתוך עוצמת הרצון הזה, שמקורו בעומק הלב,

אזי אין יוכל להיות במוחו שום הרהור ורצחן אחר ע"כ נק' יחידה שאין בלבו אלא אחד והוא אין יכול להיכנס למוחו שום הרהור או רצון אחר. לכן היא נקראת יחידה, מפני שבלבו יש רק אחד. והוא

כמו עד"מ כשמוליכין את האדם לדון דיני נפשות אין לו שום מחשבה ורצון אחר רק לדבר זה להציל נפשו כו'

כמו למשל, כשמוליכים אדם להישפט בדיני נפשות: אין לו שום מחשבה או רצון אחרים, אלא רק דבר אחד — להציל את נפשו וכו'.

שרצון זה לפי שנוגע לעצמיות נפשו ממלא כל מוחו ולבו ומקיפו מראשו עד רגלו עד שא"א ליכנס במוחו שום רצון אחר משא"כ ברצון שאינו נוגע כ"כ [כל כך] עד מיצוי הנפש ממש אע"פ [אף על פי] שנוגע לו הרבה

שכן הרצון הזה, מפני שהוא נוגע בעצם נפשו, ממלא את כל מוחו ולבו ומקיף אותו מראשו ועד רגליו, עד שאי אפשר שייכנס למוחו רצון אחר. לא כן רצון שאינו נוגע בו כל כך, עד מיצוי הנפש ממש, אף על פי שהוא נוגע לו מאוד,

כמו כשיעסוק בפרנסה ברצונו אעפ"כ [אף על פי כן] יכול להיות אצלו רצון אחר ועד"ז יובן ענין בחי יחידה באלקות שנוגע כ"כ [כל כך] הרצון עד שהנפש ממש ועד בכלל עד שאין לו שום רצון אחר כלל וכלל מעניני עוה"ז כו'

כמו כאשר הוא עוסק ברצון בפרנסה, ובכל זאת יכול להיות לו רצון אחר. כך יובן עניינה של בחינת יחידה באלקות: הרצון נוגע בו עד כדי כך, עד לנפש עצמה ממש, ועד בכלל, שאין לו שום רצון אחר כלל וכלל בענייני העולם הזה וכו'.

ועז"נ [ועל זה נאמר] מכפירי' [מכפירים] יחידתי לכן עי"ז ממשיכים ג"כ למעלה בחי' יחידה וכתר דז"א שיהיה השמים כסאי

ועל כך נאמר: "מכפירים יחידתי". לכן, באמצעות זאת, ממשיכים גם למעלה את בחינת יחידה ואת כתר של ז"א, כדי שיהיו "השמים כסאי".

ולכן פעם נקרא בחי' תשובה עילאה בינה ופעם נק' כתר היינו תפארת דאימא שנעשה כתר לז"א (ועד"ז נק' שער החמשים דבינה בשם כתר וכמ"ש במ"א וע' בזהר ויקרא)

לכן בחינת תשובה עילאה נקראת לפעמים בינה ולפעמים כתר; כלומר, תפארת דאימא שנעשית כתר לז"א (וכך גם השער החמישים של בינה נקרא בשם כתר, כפי שמבואר במקום אחר; וראה בזהר, ויקרא

(דט"ו ע"ב ודף י"ו ע"ב) בענין תשובה וזהו נכון כסאך מאז ועפמ"ש [ועל פי מה שכתוב] סד"ה ביום השמיני שלח בענין אז תשמח כו'

(דף ט"ו ע"ב ודף ט"ז ע"ב) בענין תשובה. וזהו "נכון כסאך מאז", על פי מה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "ביום השמיני שלח", בענין "אז תשמח" וכו'.

וזהו שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד וזהו ענין בינה מקנא בכורסיא ועי"ז נמשך תוספת אור בג"ע [בגן עדן]

וזהו שאמרו רבותינו ז"ל: "גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד". וזהו ענין "בינה מקנא בכורסיא". ועל ידי כך נמשך אור נוסף בגן עדן;

כי ולתבונתו אין מספר כתי' [כתיב] משא"כ על בחי' מל' נאמר המוציא במספר צבאם ועי' כורסיא נמשך בג"ע [בגן עדן] מבחי' בינה ולתבונתו כו' וזהו שבינה ותבונה נק' העולם הבא: שכן כתוב: "ולתבונתו אין מספר", ואילו על בחינת מלכות נאמר: "המוציא במספר צבאם". ועל ידי הכורסיא נמשך בגן עדן מבחינת בינה — "ולתבונתו" וכו'. וזהו הטעם שבינה ותבונה נקראות העולם הבא.

9 (קיצור. והנה כסא ופרסא הנל שרשה נמשך מת"ת [מתפארת] דאימא שהוא כתר לז"א המקיף ונק' יחידה (סיכום: שורש הכיסא והפרסא שהוזכרו לעיל נמשך מתפארת דאימא, שהיא הכתר המקיף של ז"א ונקראת יחידה.

וגם בין א"א לאצ"י יש ג"כ פרסא שנמשך מת"ת [מתפארת] דא"א שנעשה התר לאו"א [לאבא ואימא] והוא נמשך עי' תשובה עילאה בכל מאדך יחדה שאינו סובל שושם רצון אחר כו' נכון כסאך מאז): ובין אריך אנפין לאצילות יש גם פרסא, הנמשכת מתפארת דאריך אנפין, שנעשית כתר לאבא ואמא. והיא נמשכת על ידי תשובה עילאה, "בכל מאודך" — בחינת יחידה, שאינה סובלת שום רצון אחר וכו'; "נכון כסאך מאז".)

10 ד והארץ הדום רגלי. היינו להשפיל א"ע [את עצמו] מי אנכי להתקרב ויירא מגשת אליו וגם התורה ירדה ונתלבשה בלבושים גשמיים

4. "והארץ הדום רגלי". כלומר, להשפיל את עצמו ולחשוב: "מי אני שאזכר להתקרב?" והוא ירא לגשת אליו. וגם התורה ירדה והתלבשה בלבושים גשמיים;

רק בחיי שום תשים עליך מלך עול מלכות שמים ועול מצות וכמ"כ [וכמו כן] מעורר למעלה שיורד מדת מלכות להחיות נבראים (וזהו כמשל הרגל שיורדת למטה מהכסא ועמ"ש בזה בד"ה ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר)

[אלא שיש] רק את הבחינה של "שום תשים עליך מלך": עול מלכות שמים ועול מצוות. וכך גם הוא מעורר למעלה שמדת מלכות תרד להחיות נבראים (וזה בדומה למשל הרגל היורדת למטה מן הכיסא; ועיינו במה שנתבאר על כך במאמר המתחיל "ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר").

ולכן בנין המלי מהגבורות וז"א מחסדים (ועמ"ש מזה בד"ה וכל בניך בענין א"ת [אל תקרי] בניך אלא בוניך)

לכן בניינה של מלכות הוא מן הגבורות, ואילו בניינו של ז"א הוא מן החסדים (ועיינו במה שנתבאר על כך במאמר המתחיל "וכל בניך", בעניין "אל תקרי בניך אלא בוניך").

כי בחיי מלכות אין מלך בלא עם דינא דמלכותא דינא ולכן נקי מזבח דכתיב והאש תמיד תוקד על המזבח ונקי אשא תכלא דאכיל כו'

שהרי בבחינת מלכות "אין מלך בלא עם", ו"דינא דמלכותא דינא". לכן היא נקראת מזבח, כמו שנאמר: "והאש תמיד תוקד על המזבח"; והיא נקראת "אשא תכלא דאכיל" וכו'.

ולפעמים נקי בחיי נר בהעלותך את הנרות שיש כמה גבורות שונים ומיני צמצומים בספ"י [בספירה / בספירות] המלכות

ולפעמים היא נקראת בחינת נר, על שם "בהעלותך את הנרות", משום שבספירת מלכות יש גבורות שונות וסוגים שונים של צמצום.

אבל הכלל שבנינה מן הגבורות ע"כ המשכה זו הוא ע"י קבלת עול כו' (ועמ"ש סד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק).

אבל הכלל הוא שבניינה מן הגבורות. לכן המשכה זו נעשית על ידי קבלת עול וכו' (ועיינו במה שנתבאר בסוף המאמר המתחיל "זכור את אשר עשה לך עמלק").

והנה בזהר פקודי (דרמ"א א') פ"י ובגין דבעי לאתפשטא יתיר לתתא אמר הדום רגלי דהיינו כידוע מענין רגליה יורדות כו' שמתלבשת גם בהשרים של עובדי כוכבים להחיותם

והנה בזהר, פרשת פקודי (דרמ"א ע"א), פירש: "ובגין דבעי לאתפשטא יתיר לתתא אמר הדום רגלי" — ומובן הדבר על פי הידוע בעניין "רגליה יורדות" וכו': שמלכות מתלבשת גם בשרים של עובדי הכוכבים, כדי להחיותם.

אבל בזמן בהמ"ק [בית המקדש] לא היתה מתלבשת בהם לכן נקי בהמ"ק [בית המקדש] הדום רגלי אלקינו
(בדברי הימים) ועמ"ש סד"ה הנך יפה בענין

אבל בזמן בית המקדש היא לא התלבשה בהם; לכן בית המקדש נקרא "הדום רגלי אלקינו" (בדברי הימים). ועיינו
כמה שנתבאר בסוף המאמר המתחיל "הנך יפה", בעניין

הנה עין ה' אל יראיו כו' להציל ממות נפשם כו' ועד"ז משחרב בהמ"ק [בית המקדש] אין להקב"ה אלא ד"א
[ד' אמות] של הלכה וזהו ג"כ והארץ הדום רגלי כי ארץ נקי תשבע"פ [תורה שבעל פה].

"הנה עין ה' אל יראיו" כו', "להציל ממות נפשם" כו'. ובאותו אופן, מאז שנחרב בית המקדש אין לקדוש ברוך
הוא אלא ארבע אמות של הלכה. וזהו גם "והארץ הדום רגלי", שהרי התורה שבעל פה נקראת "ארץ".

ואולי הדום זהו הפרסא שבבי"ע עצמו בין עולם לעולם או היכל ק"ק [קדש הקדשים] דיצירה ועשיה ועד"ז
נאמר בשבת אם תשיב משבת רגלך.

ואולי "הדום" הוא הפרסא שבתוך עולמות בריאה, יצירה ועשיה עצמם, בין עולם לעולם, או היכל קודש הקודשים
של יצירה ועשיה. ובאותו אופן נאמר על שבת: "אם תשיב משבת רגלך".

ועמ"ש ע"פ הזהר פ' קרח (דקע"ח ע"א) בשעתא דבעא יומא לאתקדשא כו' ועמ"ש בד"ה ויקהל משה
בענין סמיכת שבת למלאכת המשכן

וראה מה שכתוב על פי הזהר, פרשת קורח (דקע"ח ע"א), "בשעתא דבעא יומא לאתקדשא" כו'. וראה מה שכתוב
במאמר המתחיל "ויקהל משה", בעניין סמיכת שבת למלאכת המשכן;

כי אחר המשכה צ"ל א"ח [אור חוזר] שלא יומשך יותר מדאי ועמ"ש ע"פ המאמר שמות רבה פכ"ג ע"פ אז
ישיר בענין אגוסטוס יושב כו' דמעלת הישיבה על העמידה שהרגלים נגבהים כו' והיינו שלא יהיה
רגלי [רגליים] יורדות.

כי לאחר המשכה צריכה להיות הארה חוזרת, כדי שהמשכה לא תרד יותר מדי. וראה מה שכתוב על מאמר שמות
רבה, פרק כ"ג, על הפסוק "אז ישיר", בעניין "אגוסטוס יושב" כו': מעלת הישיבה על העמידה היא בכך שהרגליים
מורמות וכו', כלומר, ש"רגליה" לא "יורדות".

וזהו ע"פ שני עדים כו' יקום דבר ופי' ברע"מ [ברע"א מהימנא] פ' שופטים (דער"ה א') דהיינו מ"ש העדות
בכם היום את השמים ואת הארץ כי

וזהו [פירוש] "על פי שני עדים" כו', "יקום דבר". וברע"א מהימנא, פרשת שופטים (דער"ה א'), מבואר שזהו מה
שכתוב: "העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ". שכן

הנה פי' יקום דבר הוא עליית המלי' להיות לה קימה מעלייתא וכינין אגוסטוס יושב וכמ"ש בפי' ויחי (דרל"ט ע"א) מתל למלכא דהוה יתבי בכורסיא כו'

הנה פירוש "יקום דבר" הוא עליית מלכות, כדי שתהיה לה קימה מעולה, בדומה ל"אגוסטוס יושב". וכמו שכתוב בפרשת ויחי (דרל"ט ע"א): "משל למלך שהיה יושב בכורסיא" וכו',

אקרי מלך עילאה כד נחית ואזיל לבי עבדיה מלך זוטא אקרי ועמ"ש מזה בד"ה והיה מדי חדש שזהו ההפרש בין שבת לחול שבשבת הוא עליות הדב ור לבחי' תענוג העליון וח"ע [וחכמה עילאה]

"נקרא מלך עליון; כשהוא יורד והולך לבית עבדו, הוא נקרא מלך זוטא". וראה מה שכתוב על כך במאמר המתחיל "והיה מדי חודש": זהו ההבדל בין שבת ליום חול — בשבת הדיבור עולה לבחינת התענוג העליון וחכמה עילאה.

וזהו אם תשיב כו' ודבר דבר כו' וז"ש [וזהו שכתוב] ותקם את דברך כי צדיק אתה וקימה זו הוא ע"פ ב' בחי' הנ"ל דשמים וארץ כו'

וזהו "אם תשיב" וכו', "ודבר דבר" וכו'. וזהו שכתוב: "ותקם את דברך כי צדיק אתה". קימה זו היא על יסוד שתי הבחינות שהוזכרו לעיל, שמים וארץ וכו':

רצוא ושוב כי השמים כסאי וזהו בחי' מלך עילאה כנ"ל והארץ הדום שלא יתפשט יותר מדאי כנ"ל:

"רצוא ושוב": "כי השמים כסאי" — זו בחינת המלך העליון, כפי שהוזכר לעיל; ו"הארץ הדום רגלי" — כדי שלא תתפשט יתר על המידה, כפי שהוזכר לעיל.

11 (קיצור. ענין והארץ הדום כו' כי ארץ שפלות שמשפיל א"ע [את עצמו] בבחי' שוב ועד"ז למעלה המשכה בעשיי [בעשייה] אך צ"ל הדום שרפרף כו' ואפ"ל [ואפשר לומר] שמים ג"ע [גן עדן] עליון כנ"ל ע"י כסאי.

(סיכום: עניין "והארץ הדום רגלי" וכו': "ארץ" היא שפלות, שבה האדם משפיל את עצמו בבחינת "שוב"; ובדומה לכך למעלה, המשכה לעולם העשייה. אך צריך להיות גם "הדום", שרפרף וכו'. ואפשר לומר ש"שמים" הם גן עדן העליון, כפי שנזכר לעיל, באמצעות "כסאי".

והארץ ג"ע [גן עדן] התחתון שנמשך מבחי' רגלי נה"י [נצח הוד יסוד] מדלג ומקפץ כו' והדום ג"כ פרסא שבבי"ע עצמו בין עולם ועולם כו' ואולי היכל ק"ק [קדש הקדשים] דעשיי [דעשייה] או דיצירה):

ו"הארץ" היא גן עדן התחתון, הנמשך מבחינת "רגלי" — נצח, הוד ויסוד — "מדלג ומקפץ" וכו'. וגם "הדום" הוא הפרסא שבתוך עולמות כריאה, יצירה ועשייה עצמם, בין עולם לעולם וכו'; ואולי הכוונה להיכל קודש הקודשים של עשייה או של יצירה.)

12 ה ועתה צ"ל ענין ההפרש בין בחי' השמים כסאי והארץ הדום רגלי ובין בחי' השמים החדשיי [החדשים] כו'.

5. כעת עלינו להבין את ההבדל בין הבחינה של "השמים הם כסאי והארץ הדום רגלי" לבין הבחינה של "השמים החדשים" וכו'.

דהנה ידוע שג"ע [שגן עדן] הוא רק לפי שעה ועיקר הגמול הוא רק באלף השביעי למחר לקבל שכרם ידוע שגן עדן הוא זמני בלבד, ואילו עיקר השכר הוא רק באלף השביעי: "למחר לקבל שכרם".

והנה בזה הזמן הכל ע"י אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] שלפי הערת המ"ן [המ"ן נוקבין] הוא המשכת המ"ד [המ"ן דוכרין] שהוא המשכת המוחין

בזמן הזה הכול נעשה באמצעות אתערותא דלתתא המעוררת אתערותא דלעילא: לפי מידת העלאת המ"ן נמשכים המ"ד, כלומר המשכת המוחין.

ולפי המוחין הוא הכתר שלפי ערך הפנימי כך הוא המקיף רק שכתר הז"א האמור למעלה הוא בחי' גדלות

והכתר נמשך בהתאם למוחין, שכן מידת האור המקיף היא בהתאם למידת האור הפנימי. אלא שהכתר של ז"א, שנוכח לעיל, הוא בחינת גדלות.

ואף בראשית בריאת העולמות שהיה שלא ע"י העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] אעפ"כ [אף על פי כן] הוא ע"י שעלה במחשבה התענוג מההעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] שיהי' [שיהיה] אח"כ

ואף בראשית בריאת העולמות, שלא הייתה באמצעות העלאת מ"ן, הדבר נעשה בכל זאת משום שהתענוג מן העלאת מ"ן שתבוא לאחר מכן עלה במחשבה,

כמאמר בראשית בשביל ישראל שנקי' ראשית ישראל עלו במחשבה שיעלו מ"ן [מ"ן נוקבין] וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] ע"פ עם המלך ישבו במלאכתו במי נמלך בנשמתן של צדיקים והיינו ע"י בחי' בכל מאדך נמשך הכתר כנ"ל.

כמאמר: "בראשית" — בשביל ישראל שנקראו "ראשית"; "ישראל עלו במחשבה", כדי שיעלו מ"ן. וחז"ל אמרו על הפסוק "עם המלך ישבו במלאכתו": "במי נמלך? בנשמותיהן של צדיקים". כלומר, באמצעות הבחינה של "בכל מאדך" נמשך הכתר, כנזכר לעיל.

אמנם לע"ל [לעתיד לבוא] כתיב וגבה מאד פי' שגם המאד יוגבה ברום המעלות יותר מבחי' ההעלאה והמשכי' דבחי' בכל מאדך כי

אולם על הזמן העתיד לבוא נאמר "וגבה מאד", כלומר, גם ה"מאד" עצמו יתרומם למדרגות הנעלות ביותר, למעלה מבחינת ההעלאה וההמשכה של "בכל מאדך". כי

הנה מאד אותיות אדם והענין כי בחטא אדה"ר [אדם הראשון] ירדו העולמות ולע"ל [ולעתיד לבוא] יתעלו העולמות כמו שהיה מקומם באמת.

"מאד" מורכב מאותיות "אדם". והעניין הוא שבחטאו של אדם הראשון ירדו העולמות, ולעתיד לבוא הם יתרוממו למקום שבו מקומם האמיתי.

עיינן מזה בספר הגלגולים פי"ז אך לא זו בלבד כ"א שיומשכו נשמות חדשוי' [חדשות] מה שלא

ראו על כך בספר הגלגולים, פרק י"ז. אך לא זו בלבד, אלא שיומשכו נשמות חדשות, שלא היו

נכללו באדה"ר [באדם הראשון] כלל והם גבוהים ומעולים מכל הנשמות שנכללו באדה"ר [באדם הראשון]

וכמ"ס בספר הגלגולים פי"ז [פרק ז'] שבחי' יחידה דנשמות אלו הוא למעלה גם מיחידה דאצי' שבאדה"ר

[שבאדם הראשון]

כלולות באדם הראשון כלל, והן גבוהות ונעלות מכל הנשמות שהיו כלולות באדם הראשון, כפי שכתוב בספר הגלגולים, פרק ז': בחינת היחידה של נשמות אלו גבוהה אפילו מבחינת היחידה של עולם האצילות שהייתה באדם הראשון.

והיינו לפי שהם יומשכו מפנימיות עתיק משא"כ בכל המשכות עכשיו הוא רק מחיצוניות עתיק

ופנימית עתיק הוא למעל' [למעלה / למעלת] מהשבירה והתיקון והוא ענין אתעדל"ע [אתערותא דלעילא]

שלמעלה מאתעדל"ת [מאתערותא דלתתא] לגמרי

וזה משום שהן יימשכו מפנימיות עתיק, ואילו כל המשכות כיום הן רק מחיצוניות עתיק. פנימיות עתיק היא למעלה מן השבירה והתיקון; וזהו עניין אתערותא דלעילא שלמעלה לגמרי מאתערותא דלתתא.

וזהו ענין השמים החדשים והארץ החדשה המשכת מקיפים ופנימים חדשים שלמעל' [שלמעלה] מהשבירה

והתיקון כו' שהם מ"ן [מ"ן נוקבין] ומ"ד [ומ"ן דוכרין] כו'

וזהו ענין "השמים החדשים והארץ החדשה": המשכת מקיפים ופנימים חדשים, שלמעלה מן השבירה והתיקון וכו', שהם מ"ן נוקבין ומ"ן דוכרין וכו';

אשר אני עושה שנמשכי' [שנמשכים / שנמשכין] באתעדל' [באתערותא דלעילא] לבד עומדים לפני לפני הפרסא וגם פי' לפני שהוא מפנימיות עתיק

"אשר אני עושה" — שהם נמשכים על ידי אתערותא דלעילא בלבד; "עומדים לפני" — לפני הפרסא. ו"לפני" פירושו גם שהם מפנימיות עתיק.

(וזהו ההפרש בין השמים כסאי כו' שנמשכים ע"י אתעדל' [אתערותא דלתתא] וא"א להמשיך רק מחיצוניות עתיק ע"כ נק' כסאי כמשל היושב על הכסא שרק אחוריים שלו נמשכים על הכסא ועד"ז נאמר וראית את אחורי לפני

(וזהו ההבדל לעומת "השמים כסאי" וכו', שנמשכים על ידי אתערותא דלתתא, ואי אפשר להמשיך אלא מחיצוניות עתיק. לכן הם נקראים "כסאי", כמשל אדם היושב על כיסא, שרק גבו נשען על הכיסא. ועל דרך זה נאמר: "וראית את אחורי לפני

לא יראו משא"כ בהשמים והארץ החדשים כתיב עומדים לפני דייקא שהם מפנימי' [מפנימיות / מפנימית] עתיק שלמעלה מעלה לאין קץ מבחי' אחוריים וחיצוניות ובמ"א נת' [נתבאר] שהמשכה זו שרשה מלמעלה מהקו וחוט כו' כמ"ש מזה ע"פ ואכלתם אכול).

לא יראו". ואילו על השמים והארץ החדשים נאמר דווקא "עומדים לפני", שכן הם מפנימיות עתיק, שלמעלה לאין קץ מבחינת אחוריים וחיצוניות. ובמקום אחר הוסבר ששורש המשכה זו הוא למעלה מן הקו וחוט וכו', כפי שנכתב על כך על הפסוק "ואכלתם אכול".

אך השמים והארץ דכעת לא שיתבטלו לגמרי רק גם הם יתעלו ויעמדו לפני למעלה מהפרסא כי כעת הכל בירורים

אבל השמים והארץ של עכשיו לא יתבטלו לגמרי; גם הם יתעלו ויעמדו לפני, למעלה מן הפרסא. שהרי עכשיו הכול הוא בירורים,

אבל לע"ל [לעתיד לבוא] שלא יהיה שייך עוד בירורין שכבר נתברר הכל בהיום לעשותם יעלו הם ג"כ לפני

אבל לעתיד לבוא, כשלא יהיה עוד מקום לבירורים, מפני שהכול כבר יתברר ב"היום לעשותם", גם הם יעלו לפני.

(ועמ"ש כעין זה בביאור ע"פ והיה מספר בניי [בני ישראל] כו' אשר לא יספר כו' ובפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות]
במדבר דק"יז סע"ב [סוף עמוד ב])

(וראו בעניין דומה בביאור לפסוק "והיה מספר בני ישראל" וכו', "אשר לא יספר" וכו', ובפירוש הרמ"ז, במדבר,
עמ' 117, סוף צד ב).

כחן יעמוד זרעכם כתיב אור זרוע לצדיק שבח"צדיקים זרוע להם האור מכבר ובבעלי תשובה זרועי על
כל מים שזורעים תמיד ע"י שמהפכים חשוכא לנהורא כו'

"כן יעמוד זרעכם", נאמר. "אור זרוע לצדיק": בבחינת הצדיקים, האור נזרע להם כבר מזמן; ואילו אצל בעלי
תשובה, [הם] "זורעי על כל מים", משום שהם זורעים תמיד, על ידי הפיכת החושך לאור וכו'.

והבטיח להם הנביא שכ"ז [שכל זה] יעמדו לפני כנ"ל ושמכם הוא בחי' ויעש דוד שם היינו הארץ כו'
והנביא הבטיח להם שכל אלה יעמדו לפני, כנזכר לעיל. ו"שמכם" הוא בחינת "ויעש דוד שם", כלומר הארץ וכו';
יעמוד ג"כ לפני ועמ"ש בד"ה הבאים ישרש שבח"י הזריעה זהו דוקא בבחי' ארץ היא כנס"י [כנסת ישראל]
וזהו ענין ושמכם.

גם [היא] תעמוד לפניי. וראו מה שכתוב במאמר הפותח במילים "הבאים ישרש": שבחינת הזריעה שייכת דווקא
לבחינת "ארץ", שהיא כנסת ישראל; וזהו ענין "ושמכם".

13 והיה מדי חדש כו'. פ"י שיש ב' בחי' בעליית הנשמות לעתיד לעמוד לפניו ית' שיש שיתעלו לגמרי
שיעמדו שם

"והיה מדי חודש" וכו'. כלומר, בעליית הנשמות לעתיד, לעמוד לפניו יתברך, יש שתי בחינות: יש נשמות שיעלו
לגמרי ויעמדו שם

תמיד וע"ז נאמר כן יעמוד זרעכם ושמכם ויש שלא יתעלו לעמוד לפניו תמיד כי אם מיד חדש ומדי
שבת יתעלו גם הם להשתחוות לפני כו':

דרך קבע, ועל כך נאמר: "כן יעמדו זרעכם ושמכם"; ויש נשמות שלא יעלו לעמוד לפניו דרך קבע, אלא בכל חודש
ובכל שבת יעלו גם הן "להשתחוות לפני" וכו'.

14 קיצור. ענין השמים החדשים כו' מקיפים ופנימים חדשים שלא באו עדיין בהשתלשלות ונק' עומדים לפני למעלה מהפרסא:

סיכום: ענינם של "השמים החדשים" וכו': אורות מקיפים ופנימיים חדשים, שעדיין לא ירדו בהשתלשלות, והם נקראים "עומדים לפני", למעלה מהפרסה.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likkutei-torah/shir-hashirim/42

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק